

første Behandling, vil jeg, om jeg end affinansielle Grunde gør det med stor Betænkelse, paa Grund af det, der blev anført fra den højtærede Finansministers Side, give det Ændringsforslag, som blev stillet af det ærede Medlem, som nys satte sig, min Stemme. Dernæst tillader jeg mig paa Medforslagsstilleres og egne Vegne at anbefale det andet Ændringsforslag til det høje Tings Velvilje. Forslagets Fremkomst skyldes en Udtalelse fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) ved Sagens første Behandling, idet det ærede Medlem jo udtalte og udtalte med stor Styrke, at det Højre, over for hvilket han stod i forrige Samling, desværre ikke havde Forstaaelsen af, hvad der var denne Sags Kerne, hvad der var Hovedbetydningen af det Forslag, som blev stillet fra det ærede Medlems og Meningsfællers Side. Kernen var da den, at naar man nu vilde yde en Hædersgave til de Mænd, der i sin Tid stode Side om Side i Kampen for Fædrelandet, var det naturligt, om man ogsaa gav en for alle fælles Hædersgave. Jeg har for mit personlige Vedkommende, idet jeg har været med til at stille det foreliggende Ændringsforslag, villet tilkendegive, at jeg har denne Forstaaelse, og jeg finder, som jeg ogsaa sagde ved første Behandling, der er meget smukt i denne Tanke. Imidlertid foreligger Gennemførelsen af denne Tanke jo nu ikke mere paa den oprindelige Maade, heller ikke som Ændringsforslag fra det ærede Medlems Side. Denne Maade var jo, som bekendt, at alle, som havde deltaget i Krigen, skulde have 100 Kr. af Statskassen. Dette foreligger nu ikke mere, men jeg synes, der kunde være Grund for Rigsdagen til at fastholde denne Kerne i det oprindelige Forslag, og det er dertil, vort Forslag sigter, og det forekommer ogsaa mig, at det kunde være en overordentlig smuk Maade at gøre det paa, naar man gav disse gamle Krigere et Vidnesbyrd om Statens Anerkendelse af denne deres Ungdomsgerning, som de kunde bære paa Brystet. Jeg vil i denne Forbindelse nævne, at det forekommer mig, at det ogsaa var overordentlig tiltalende, da der i Foraaret var svenske og norske frivillige til Officersforeningens Mindefest, at disse af Kongen alle sammen bleve hædrede med en og samme Dekoration, nemlig Dannebrogordenens Hæderstegn, ganske uanset hvilken social Stilling disse Mænd i Tidernes Løb vare komne til at indtage. Jeg tillader mig derfor at anbefale det høje

Ting at stemme for dette Forslag, og jeg tillader mig at føje til, hvad vi alle vide fra det private Liv, at den Værdi, en Gave i og for sig har, beror meget paa den Maade, hvorpaa Gaven bliver modtaget. Men derom kan vel næppe være Tvivl, at en Gave som den, jeg her har tilladt mig sammen med andre ærede Medlemmer at foreslaa, vil være kærkommen for alle de gamle Krigere, som jo nu ere 70 Aar. De ville sikkert gerne i Resten af deres Liv bære den som et Vidnesbyrd om Statens Anerkendelse. Kort sagt, jeg synes, vi atter kunde komme til at hæve hele den Sag lidt op derved, at vi altsaa lade alle, der have deltaget i Kampen, faa dette fælles Erindringsstegn, og at desuden de 15,000, eller hvor mange det nu er, som mest trænge, faa et Beløb af Statskassen, saa stort som man maatte blive enig om fra Bevillingsmyndighedernes Side. Fra finansiell Side vil der sikkert ingen Betænkelse være ved at vedtage dette Forslag. Allersimplest vilde det maaske kunne udføres derved, at man prægede den gamle Erindringsmedaille paa ny. Man har jo den gamle Form, og derfor vil Reproduktionen kunne foregaa baade simpelt, billigt og hurtigt, saaledes at Sagen ikke bliver forhalet. — Jeg maa maaske gøre en mere almindelig Bemærkning nu til Slutning. Vel var der under denne Sags første Behandling ikke en saadan pinlig Forhandling mellem forskellige Retninger, som der var ved en tidligere Behandling her i Tinget, men der lød ogsaa ved denne Sags første Behandling enkelte Udtalelser med Anklage og Beskyldninger fra det ene Parti mod det andet. Jeg vil gerne i den Anledning tillade mig at udtale en Forventning om, at man fra alle Sider vil bestræbe sig for ikke at underlægge Modstandernes Ord eller Handlinger mere eller mindre forargelige eller slette Motiver. Jeg tror, at Rigsdagsvirksomheden for os alle, der deltage i den, da vilde blive adskillig behageligere, og at Udbyttet ogsaa vilde blive større. Det skulde jo ogsaa være et Resultat af den delvise Fornylse af Tingets Medlemmer, som jo foregaaar hvert tredje Aar, at der kommer frisk Luft ind, saaledes at de gamle Bakterier, der efterhaanden ved de gensidige Sammenstød her i Tinget have udviklet sig — undertiden i ret betydelig Mængde — ved denne Udluftning gennem den delvise Fornylse blev hemmede noget i deres stundom ret ødelæggende Arbejde. Med Hensyn til den foreliggende Sag skal jeg som sagt udtale en Forhaabning om, at vi atter